

""Geen ellendig bestaan, dat kunstenaarschap? '(deel 2)""

'Geen ellendig bestaan, dat kunstenaarschap? '(deel 2)

"Voor alle zekerheid al vast een premature RIP want wie wat bewaart die heeft wat en beter mee verlegen dan om verlegen! En ik probeer ook de academici onder ons lering, licht en uitzicht op het bestel der kunsten te geven en dat is mooi, heel mooi van die meneer van der Wal, want die domoren snappen er echt de ballen niet van!"

Fred van der Wal (1942-2012): 'Een ellendig bestaan, dat schrijver- schilderschap, beweert U? Nou, daar heb ik toevallig hele maal niets van gemerkt!'

Over Theo van Gogh. Kon u zich vinden in zijn ideeën over de islam?

Theo was een eenling. A Howling Wolf. De blues dus. Het moest ook eindigen zoals het afgelopen is met die man. Hij is genoeg gewaarschuwd. Ik heb hem gelukkig niet gekend want het was op handgemeen uitgelopen en dat had die olijke dikzak tegen mij af moeten leggen door z'n immanent gebrek aan wendbaarheid, weerbaarheid en beweeglijkheid.

Je zal er maar mee gezegend worden met het lijf van een walvis. Het raakt namelijk kant noch van der wal.

Ik waardeerde zijn beledigingen aan Joden, Christenen en Islamieten totaal niet.

Zijn standpunt over de islam ondersteun ik echter ten volle.

Wat heeft die man een gelijk gekregen.

Toch blijf ik SP stemmen alhoewel ik wel eens neigingen in de richting van de partij voor de dieren krijg als ik weer eens zie hoe een zootje orkas een walvis babie aftuigen door er boven op te rammen tot het dier verzuipt.

Wij in het beschaafde West-Europa hebben dankzij onze christelijke klimaat nooit iets met de islam gehad – en terecht.

Het is regressie.

De nieuwe middeleeuwen. Terugval.

Willen we dat? Ik in elk geval niet.

Groen links natuurlijk wel, dat zijn de NSB-ers van onze eigen kleine tijd.

Door de ongebreidelde overheids immigratie politiek, in de jaren 60 gepropageerd door de verlichte gereformeerden zoals de Bruinsslot en zijn ARP aanhang met hun door dominees aangepate schuld en boete cul tuur, zijn we er nu toe gedwongen te islamiseren of we willen of niet.

Bruinsslot bekommerde zich zo om de zwart jes in Afrika maar dat is wel erg gemakkelijk vanuit de leunstoel in die villa te Aerden hout.

Het is nu al zo ver dat je bij woningtoewijzing acht jaar kan wachten maar de eerste de beste koeterwalende nieuwkomer een fijn huis plus ruime uitkering krijgt. Wie blank is heeft de verkeerde huidskleur, dat is velen duidelijk, hoor je vaak zeggen in lijn negen.

Ik houd me er allemaal verre van en ik trek mijn eigen baan met mijn room blanke banaan, dat heb ik mijn hele leven al gedaan.

O, is dat ook al strafbaar om te beweren dat je een blanke banaan hebt? Dat wist ik niet. Vanavond doop ik 'm wel even in een steel pannetje eerlijk opgewarmde chocolade.

U voelt zich niet langer thuis in dit land en in deze tijd?

'Het kunstenaarsplantsoen kabbelt wel zonder mij voort, iedereen is ontevreden, de klaag-, claim- en kanker cultuur, maar men heeft wel wat centjes om op een terras te zitten en praat elkaar daar na.

Recessie? O ja?

En waarom zitten de terrassen en vreet tenten dan overvol en is de bediening doorgaans uitermate onbeschoft? Ik heb altijd geleerd dat arremoeude netjes houdt. Daar merk ik dus niks van. Voor mijn part wordt de Diesel 5 euro de liter.

De mooiste tijden voor mij waren de jaren van zo ongeveer 1968 tot 1976. Toen heerste er in bepaalde kringen een enorm optimisme. Ik kwam in die tijd in Amsterdam nog wel eens tegen wil en dank op parties van kulturele beroepslamzakken en aanverwanten, zoals die talentloze rijks academie leerlingen, een milieutje waar tot mijn verbazing niemand wenste te werken, maar toch in weelde kon baden.

Dan vroeg ik zo'n leuke meid met koket opgebonden tietjes wat ze deed, want je wilt als hard werkende kunstariest wel eens weten van wie, wat, hoe en waar Abraham de mosterd onder Sarahs rokken vandaan haalt.

"Ooooh, ik oriënteer me op de samenleving en daar word ik voor betaald via de sociale dienst" hoorde ik dan zo'n juffrouw schaamte loos verklaren.

"Issu dan medewerkster?" vroeg ik in mijn onnozelheid, want ik heb diep respect voor ambtenaren met een fijn pensioen, dertiende maand, bonussen bij de vleet en een leuke vakantie uitkering om met zijn allen in kuddes te vertekken en in kuddes weer aan komen. Buffels dus.

Nee, hoor uitkeringsgerechtigde was ze maar dat zag zij liever vervangen door het eufe misse cliënt.

"En hoe lang geniet U daar nou al van als uitkeringsgerechtigde cliënt", zei ik dan.

Bleek dat meestal decennia lang te bestrijk en. En de sociaal werkers waren toch zo aardig voor haar, die moedigden het hele maal niet aan om te gaan werken. Ze kon er een leuk tweedehands autootje van rijden en laklaarsjes van kopen. Tot diep in de nacht hing ze in animeerbars rond en voor een paar joetjes ging ze dan met de klant naar boven om heur ka van kaatje kermis te laten vieren door de eerste de beste brochum lekker te laten schuren tussen heur dijen, bekende ze. Ik luisterde met opend mond toe.

"Interessant. Het is nu een party. Kan ik niet even gratis van je diensten gebruik maken in de achterkamer?" vroeg ik dan maar, om de sfeer niet te bederven. Het waren toch jaren waarin alles kon.

Er waren mensen die heel hard geloofden in de nieuwe mens en een fijne samenleving vol hulpverleners. Mannen en vrouwen van 24 karaats goud met een platina l*I en een klapk*t van een ander edelmetaal. Roestvrij dus. Stalen Jezussen en onbevekte maagden met een Mariakoekies blik in de ogen.

Aan alle kanten was er reuring op het Amstel veld en in de maatsschappij. Iedereen was blij, blij, blij.

Dat is nu al lang helemaal verdwenen van het toneel.

Je kon toen heel goed functioneren als je tegen jezelf zei: ik wil eigenlijk geen carriè re, laten we het vooral gezellig houden en aimabel naar elkaar toe ons opstellen.

Dat vind ik zo ontzettend halfzacht, ja.

Er werd geen hardheid meer vereist.

Hebben we daar vijf jaar de Tüchtigheit van de Duitse bezetting voor doorstaan? Niks van geleerd dus.

Law and order! Wáár zijn zij gebleven dat leuke duo?

De Tweede Wereldoorlog was het laatste serieuze checkpoint charlie.

Daarna was het d'r op of d'r onder.

Nu zijn de mensen ingepakt door het platte TV vermaak van Marco Borsato en Paul de Leeuw. Daar gaat het over bij mij.

Over het falende systeem wat de kunst subsidieëring betreft en zijn hielen likkende waardebevestigers, het regime van de middelmaat dus. U hoort nog van mij!

(wordt vervolgd)

© oktober 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl